

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Maries

“De Joseps, Maries i ases n’hi ha a totes les cases”, sosté el refranyer català. Bé, això devia ser quotidià fa una pila d’anys, quan el santoral nostrat era prou conservador, i les mares i els pares esdevien fidels a la tradició familiar. A dia d’avui, els Joseps i les Maries han cedit el pas a noms més *cool*, com ara Ivan, Selena, Hèctor, Iris. El que no falten a totes les cases són els ases. D’un temps ençà, 2010?, el ruc català està més de moda que l’elefant africà de Botswana. Deu ser cosa d’un agut procés d’identitat selectiva que s’emmiralla en la simbologia equina. Recordo aquell inefable *test de Proust*, quan una de les 30 preguntes per conèixer una persona, t’obligava a posar-te dins la pell d’un animal. Per si de cas dels casos, em disfressava de tigre de Bengala. Per molt que un ruc sigui el *non plus ultra* de la fàlica potencia sexual (deia el Shakespeare de *El somni d’una nit d’estiu*), un ruc sempre serà ruc. Aquest exordi onomàstic i simbòlic ve a tomb pel dia d’avui: l’Assumpció al cel de la Verge Maria. Per tant, les Maries que encara resten a la catalana terra poden exercir de matrones, immaculades o no, a favor d’una taula proveïda amb canelons com els de la mare, és a dir, farcits del rostit de la carn picada, fetges de pollastre, beixamel i formatge d’ovella ben ratllat, sàviament gratinats al punt d’or olorós. Bon profit!